

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Saághy Ágnes vagyok, a Metropolitan egyetem Menedzser Intézetének oktatója. Az egyetemen szervezeti magatartást, szervezetfejlesztést és HR tárgyakat tanítok angolul és magyar nyelven.

Pályámat a Tököli Fiatalokorúak Büntetés Végrehajtási Intézetében kezdtem intézeti pszichológusként majd innen a gyógyszeriparba kerültem személyzeti tanácsadó- fejező munkakörbe. Itt a feladatom a középvezetők és menedzserek kiválasztása és a szervezeti kultúrába való beillesztése volt. Párhuzamosan tanítottam a felsőoktatásban is. 1996-tól 14 évig külföldön éltem. A Royal Dutch Shell nemzetközi olajcég kötelékében éltem a világ különböző pontjain és közelről szemlélhettem kulcsfontosságú olajipari beruházások, olajfinomítók, fűtőtoronyok tervezését, engedélyezését és kivitelezését. Összefoglalva: nem teljesen idegen számomra az, amiről ez a konferencia szól.

Örömmel tölt el, hogy a hallgatóságom nagy részét a saját generációm alkotja - a fiatalabbaktól itt elnézést kérek. Ez azt jelenti, hogy fél szavakból fogjuk egymást érteni, mert kulturálisan egy generáció vagyunk. Mi jellemző ránk, mint generációra? Hogyan jellemezhetjük magunkat röviden?

Mi még szótagolva tanultunk olvasni. Mi még megtanultunk olvasni. Megtanultunk írni is. Kézzel, balról jobbra, papírra, ahogy illik. Képesek vagyunk megbirkózni 4-500 oldalas anyagok egyszeri elolvasásával és feldolgozásával. Értjük is azt, amiről olvastunk. Szórol szóra.

Mi még pauszpapírra rajzoltunk csőtollal, de már megtanultuk a computeres tervezőprogramok használatát is. Már jól használjuk az új infokommunikációs eszközöket is, bár gyermekeink ebben már sokkal jobbak nálunk. Nálunk még elő sem fordulhatott, hogy több félév alatt végezzünk el egy egyetemet vagy főiskolát. Az sem fordulhatott elő, hogy egyáltalán ne fejezzük be a megkezdett tanulmányainkat.

Mindnyájan, akik itt ülünk az alapidiplománkon túl több kiegészítő, szakirányú végzettségünk is van, melyek hasznosan fejlesztik egymást és ezt az évek hosszú során megszerzett tudást és szakmai tapasztalatot eredményesen kamatoztatjuk is.

Többen közülünk jól beszélnek 1-2 nyelvet, megtanulták, mert szükség volt a szakmai előmenetelhez, vagy a szakirodalom feldolgozásához, ám komfortosan és magabiztosan soha nem fogják azokat beszélni.

Előadásom célja, hogy kimozdítsam Önöket, magunkat a komfortzónánkból azért, hogy szembesüljünk azzal a ténnyel, hogy jelen tudásunk nem elég ahhoz, hogy a nyugdíjig hátralévő 15-20 évünket kényelmesen, karosszékünkben hátradőlve eltölthessük. Szükségünk van megújulásra változásra és ennek a folyamatnak magunknak kell az élére állnunk. Ha ezt nem vesszük komolyan és tovább ücsörgünk a babérjainkon jelenlegi tudásunk megújítása nélkül, akkor lassan létrehozhatjuk a szakmai alapokon szerveződő geriatríai szakosztályokat, mert nem lesz fiatal, aki szívesen beálljon hozzánk a szervezetbe dolgozni.

Ha őszinte akarok lenni magunkhoz, még azt sem mondhatnám, hogy a tudásunk kiment a divatból. Akkor legalább esélyünk lenne arra, hogy egyszer még visszajöhet. Az igazság az, hogy a tudomány és a technika jelenlegi állása szerint egy teljesen elavult generáció vagyunk, ami a tudásunkat és a technikai eszköz használatunkat illeti. Ugyanakkor azt látjuk, hogy a fiatal generációk nem fognak tudni boldogulni a mi tudásunk nélkül. Ők teljes egészében ránk utalva, mi pedig rájuk az online világban való jártasságuk miatt. Magyarul: nekünk kell egy hidat képezni a tudásunkkal és a szakmai tapasztalatainkkal a múlt és a jövő között úgy, hogy a jövő fiatal generációi- a mi gyerekeink- a mi

tudásunk cölöpein lépkedjenek előre az ő technikai alapú és rendkívül gyorsan fejlődő világukba. Gondoljunk csak bele, hogy milyen tempóban kerülnek piacra az új okos telefonok újabb és újabb generációi.

Kik is ők valójában? Mi a jellemzője ezeknek a generációknak? A generációkutatás Amerikából indult, hogy választ keressen az internet és az okos telefonok által felrobbantott világ változásaira, az ezeken az eszközökön felnőtt gyerekeink különbözőségére és más rendszer szerinti működésére. X,Y,Z generációkról beszélhetünk,melyeket születési évük szerint határoztunk meg.

Mindnyájunknak vannak otthon ilyen idős gyerekei, akik első ránézésre ugyanúgy működnek, mint mi, hiszen mi neveltük őket, a mi normáink szerint élnek a világban. Elégedettek vagyunk velük, rendszeren járnak iskolába, rendszeren vagy esetleg kevésbé rendszeren tanulnak és néha még ki is porszívóznak otthon, vagy besegítenek az apróbb házimunkákba. Kétségtelenül ők is bújják a telefonjaikat és a Facebookon lógnak, de mi limitáljuk számukra ezt az időt és ők szót is fogadnak. Mi ilyenkor nyugodtan hátra dőlünk, és azt mondjuk megnyugtató magunknak, hogy nincs itt semmi baj, az én gyerekem más, mint az a generáció, akiről itt beszélünk.

Tisztelt hölgyeim és Uraim!

Rossz hírem van. Ezek a gyerekek tökéletesen képesek az elvárásainknak megfelelően viselkedni. Ha azonban nagy koncentrációban, csoportot képezve együtt töltik az időt, akkor a generációs viselkedésnek megfelelően kezdenek el működni. Online élnek, azonnal és szimultán több felületen is jelen vannak, elsőként kommentelnek posztokra és megosztanak linkeket egymás közt.

Alulról felfelé görgetett oldalakat fognak be vizuálisan a másodperc töredéke alatt. Nem olvasnak hosszú szövegeket, részben mert nem értik, amit olvasnak, részben mert egyszerűen nincs már hozzá türelmük. Ami nem googlizható, ami nem a Wikipédiáról való, ami 3 perc alatt nem fogyasztható, az már nem az ő világuk. Fantasztikusan prezentálnak, minden zsebükben akad egy Prezi, ami modern, villog, forog, leugrik a falról, zenét játszik és hihetetlenül vizuális. Kreatív és modern.

Ugyanakkor egy egyetemi szakdolgozat kutató munkájához nincsen sem türelmük, sem módszertani tudásuk. Mert az időt, türelmet és tartós koncentrációt igényel. Tartós „bevonódást”, ahogy mi pszichológusok hívjuk. Ez a munkamódszer ettől a generációtól már teljesen idegen.

Fontos, hogy leszögezzem, én ezeket a gyerekeket tanítom az egyetemen, nekem is van két egyed- egy 19 éves és egy 26 éves és nagyon szeretem őket! Velük dolgozom az egyetemen, nap, mint nap megküzdök a figyelmükért, óráról órára meg kell, újuljak azért, hogy elkötelezzem őket a tantárgyaim mellett és elérjem a tartós odafordulásukat. Nagyon hálás közönség, nagyon jó velük együtt dolgozni, ha a kezdeti pár hetes zsigeri ellenállásukat sikerül érdeklődéssé és elköteleződésé átalakítani. Hatalmi szóra nem hallgatnak, nem is érdemes azzal próbálkozni, mert csak a rövid idejű behódolást érzük el vele, majd az első adandó alkalommal kilépnek az együttműködés kötelékéből.

Ezek a gyerekek lesznek a jövő munkavállalói. Ezeket a gyerekeket kell integrálni a jelenlegi szervezeteinkbe. A jelenlegi technológiai felszereltségünkkel és felkészültségünkkel. Egy olyan generációt, aki azonnal akar mindent. Lehetőleg nagy fizetést, gyors és biztos előmenetelt, érdekes munkát és változatos karriert. Ezek a fiatalok nem ismerik el feltétel nélkül a tekintélyt. Az elismerésükért keményen és napról-napra meg kell küzdeni szakmailag is és emberileg is.

Milyen számukra a jó vezető?

Mindig elérhető, mindig nyitva a szobája és azonnal rendelkezésre áll, ha nekik szükségük van rá. A jó vezető számukra egy „szupport”, akivel nem csak együtt dolgozhatnak, hanem aki mellérendelt

szerepben osztja az ő véleményüket. Kreatív, izgalmas feladatokra vágnak, melyekkel fent tartják az érdeklődésüket és azt a „feszültségi” állapotukat, ami a „mindenhol egy időben jelen lenni” érzést adja számukra.

Tisztel Hölgyeim és Uraim!

Nem lesz könnyű dolgunk a jövő munkavállalójával! Nagyon komoly felkészülést igényel majd tőlünk az, hogy eredményesen és lelkesen dolgozzanak a szervezeteinkben. Hihetetlen rugalmasságot és változásra való készséget és hajlandóságot igényel, hogy megtartsuk őket és elkötelezzük őket a feladat és a szervezet mellett. Meggyőződésem, hogy a felkészülést a feladatra már most és minél előbb el kell kezdeni a szervezetek minden szintjén.

Az, hogy ennek a felkészülésnek milyen feladatai és állomásai vannak, egy másik előadás témája lenne.

Remélem előadásommal sikerült elindítanom egy olyan együtt gondolkodási folyamatot, mely egy közös cél irányába mutat!

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!